

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Gfv.VII.30.196/2013/5. szám

A Kúria a Dr. Fodor Ákos Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a Budai Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen ügyvezetői felelősség megállapítása iránt a Szegedi Törvényszéken 6.G.40.083/2012. számon folyamatban volt, a Szegedi Ítéltábla Gf.I.30.497/2012/5. számú ítéletével jogerősen befejezett perében a jogerős ítélet ellen a felperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A perben nem álló **W-F.** Kereskedelmi és Szolgáltató Korlátolt Felelősségű Társaságnak (a továbbiakban: kft.) a peres felek 1991. november 11-étől 2004. november 22-éig ügyvezetői voltak. 2004. november 22-étől e tisztséget kizárólag az alperes töltötte be. A peres felek az említett kft.-nek tagjai is voltak. Az alperes 2005. október 13-ától közvetlen irányítást biztosító befolyással, 2005. december 1-jétől jelentős befolyással rendelkezett. A felperes tagsági jogviszonya 2006. július 10-én szűnt meg.

1998. június 3-a és 2005. május 31-e között a felperes összesen 34.989.872 Ft tagi kölcsönt nyújtott a cégnek. Az adós 28.649.879 Ft-ot visszafizetett. 6.340.000 Ft tartozását azonban a határozatlan idejű kölcsönszerződés megszüntetése, illetve a követelés 2006. január 22-ével történt esedékessé válása ellenére nem fizette meg. A felperes keresete folytán indult eljárásban a Csongrád Megyei Bíróság a 2.G.40.091/2006/43. számú, illetve a

Szegedi Ítéltábla a Gf.III.30.336/2007/4. számú ítéletével kötelezte a céget a kölcsöntartozás, annak járulékai és a felperes perköltségeinek megtérítésére. A marasztalási összeg behajtása végett a felperes végrehajtási eljárást kezdeményezett. A végrehajtó 2007. október 4-én és 2007. október 31-én az adós tulajdonában álló 30.000.000 Ft becsértékű Miller nyomógépre, egy 40.000.000 Ft becsértékű Heidelberger nyomdagépre, valamint egy 10.000.000 Ft becsértékű AGFA levilágítóra foglalást vezetett.

A cég 2007. augusztus 15-én a tulajdonában álló ingatlant értékesítette.

Perben nem álló hitelezők 2007. augusztus 29-én előterjesztett kérelmére a Csongrád Megyei Bíróság a 10.Fpk.06-07-000468/13. számú végzésével a kft. fizetéseképtelenségét megállapította, elrendelte a felszámolási eljárás főeljárásként történő lefolytatását. A 2008. március 18-án jogerőre emelkedett végzés közzétételére 2008. március 25-én került sor. A felperes az adós céggel szemben fennálló összesen 8.148.242 Ft-os hitelezői igényét a felszámolónak bejelentette. A felszámoló az igényt nyilvántartásba vette. Az adós ellen folyt felszámolási eljárást a Szegedi Törvényszék a 16.Fpk.06-12-000165/10. számú végzésével egyszerűsített módon befejezetté nyilvánította. Az adóst a 2012. szeptemberében közzétett végzésével megszüntette, és elrendelte a cégjegyzékből való törlését.

A peres iratok között fellelhető, az adós cégre vonatkozóan elkészített egyszerűsített éves beszámolókból megállapítható, hogy 2005-ben az eszközök értéke 247.531.000 Ft volt. Ebből a tárgyi eszköz 165.407.000 Ft, a követelésállomány 71.872.000 Ft, a pénzeszköz 4.952.000 Ft, a cég saját tőkéje 47.084.000 Ft, kötelezettségei 192.539.000 Ft, a mérleg szerinti eredménye - 29.840.000 Ft volt.

A 2006. évre elkészített mérleg szerint az eszközök értéke 196.591.000 Ft-ra csökkent, amelyből tárgyi eszköz 174.783.000 Ft, a követelések összege 15.011.000 Ft, a pénzeszközök összege 715.000 Ft, a saját tőke 339.000 Ft, a kötelezettségek összege 191.328.000 Ft, a mérleg szerinti eredmény - 46.745.000 Ft volt. 2007. évre az egyszerűsített éves beszámoló szerint az eszközök értéke 33.691.000 Ft, ebből tárgyi eszköz 1.361.000 Ft, a követelésállomány 27.544.000 Ft, a pénzeszköz 31.000 Ft, a saját tőke - 143.925.000 Ft, a kötelezettségek állománya 174.074.000 Ft, a mérleg szerinti eredmény - 158.129.000 Ft volt. 2008-ban a felszámolás elrendelését megelőző napra készített mérleg adatok azt tükrözték, hogy az eszközök értéke 20.515.000 Ft, amely kizárólag követelés állományból állt. Az adós társaság tárgyi eszközzel, pénzeszközzel nem rendelkezett. Saját tőkéje - 151.931.000 Ft, kötelezettségeinek

nagysága 169.116.000 Ft, a mérleg szerinti eredménye - 8.006.000 Ft volt.

Az alperes 2006. áprilisában taggyűlést hívott össze. E taggyűlésen az 1/2006. számú határozattal a tagok döntöttek a társaság szétválásáról. A 2/2006. számú határozattal a jegyzett tőke felemeléséről határoztak. E határozatokat a Csongrád Megyei Bíróság a felperes keresete alapján indult eljárásban a 2006. június 30-án kelt 4.G.40.142/2006/3. számú ítéletével hatályon kívül helyezte. Ezt követően tőkeemelésre nem került sor. 2007-ben a tagi kölcsönök összege 47.206.000 Ft-ra emelkedett.

Az adós képviselőjében eljáró alperes az éves beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségnek eleget tett.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes mint a perbeli adós kft. vezető tisztségviselője a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a felszámolás időpontjáig ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, s ezáltal a kft. vagyona olyan mértékben csökkent, hogy a felperesi hitelezői igény kielégítése megghiúsult. A felperes kérte az alperesnek biztosíték nyújtására történő kötelezését is. Állította, hogy az alperes szándéka a társasági vagyon kimentésére, a vevőkör megszerzésére irányult. Ezt támasztja alá a 2006. április 26-án tartott taggyűlésen hozott, az adós cég szétválására vonatkozó, ennek során az adós cég ingatlanának a másik társaságba történő szolgáltatásáról szóló taggyűlési határozatok meghozatala. Utalt arra is, hogy az említett taggyűlési határozatok hatályon kívül helyezését követően az adós az ingatlanát értékesítette. A céggel szemben kezdeményezett végrehajtási eljárás során lefoglalt ingóságokat a végrehajtó értékesíteni nem tudta, és a felszámoló által készített mérleg és tájékoztató szerint azokat a felszámoló részére sem adták át. A felperes hivatkozott még az általa becsatolt 2005-2008. évi mérlegek adataira is. Állította, hogy 2006. évtől kezdődően 2008. márciusáig, a felszámolási eljárás elrendeléséig az adós cég tartozásai egyre nőttek, a hitelezői igények kielégítésére nem került sor, az adós vagyontárgyai kikerültek a vagyonából. Az alperes mint ügyvezető több éven keresztül folyamatosan veszteségesen működtette a céget, tárgyi eszközeit elidegenítette annak ellenére, hogy tudomással bírt a felperes követelésének behajtása végett indult végrehajtási eljárásról. A felperes szerint a 2006. évi mérleg elfogadását követően nyilvánvalóvá vált, hogy a társaság saját tőkéje a törzstőke alá csökkent. Az ügyvezető alperes ennek ellenére nem tette meg az őt terhelő, a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi V. törvény (a továbbiakban: Gt.) 143. § (2) bekezdés a)-b) pontjában előírt intézkedéseket. A felperes utalt arra, hogy az adós társaság 2005-ben, illetve 2006-ban folytatott veszteséges

gazdálkodásának eredményeként 2005. december 31-én a 3.000.000 Ft-os jegyzett tőke összegéhez képest a saját tőke összege - 14.130.000 Ft volt, azaz a tartozásai már ekkor meghaladták a vagyont. A 2006. december 31-i mérlegadatok szerint a saját tőke - 29.527.000 Ft-ra csökkent, így bizonyítottan kell tekinteni, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet már 2006. július hó 1. napjával bekövetkezett. Az alperesnek a megelőzően említett Gt. 143. § (2) bekezdés a)-b) pontja alapján az adós cég taggyűlését haladéktalanul össze kellett volna hívnia a Gt. 143. (3) bekezdésében meghatározott intézkedések megtételéhez szükséges határozatok meghozatala, illetve 3 hónapon belüli végrehajtása végett. Ezt azonban elmulasztotta. A felperes utalt arra is, hogy a 2005. december 31-i mérlegadatok ismeretében a kft. tevékenysége továbbfolytatásának nem lett volna helye. Előadta továbbá, hogy az adós céggel azonos tevékenységet végző egyszemélyes gazdasági társaságot, amelynek alapítója az alperes házastársa, 2007. szeptember 25-én bejegyezte a cégbíróság. E cég tevékenysége az adós kft. vagyonából elidegenített ingatlanban zajlik. Az említett egyszemélyes kft. a felszámolás alá került adós ügyfélkörét is átvette.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Előadta, az adós nevében az azt terhelő, a mérleg letétbe helyezésével és közzétételével kapcsolatos kötelezettségnek eleget tett. Az adós társaság anyagi helyzetének javítása érdekében tőkeemelésre is sor került. Állította, a felperest terheli annak bizonyítása, hogy a hitelezői érdekek sérelmével járt el, vezető tisztségviselői megbízatásában tanúsított jogellenes magatartásával okozati összefüggésben az adós cég vagyonában csökkenés állt be.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, és ezáltal az adós gazdasági társaság vagyona csökkent. Kötelezte az alperest, hogy 8.148.242 Ft összegben a Szegedi Törvényszék Bírósági Gazdasági Hivatalánál kezelt készpénz letét formájában nyújtson biztosítékot a felperes hitelezői igényének kielégítésére 60 nap alatt.

Úgy ítélte, az adós gazdasági társaság 2005. évtől folyamatosan növekedő mértékű veszteségével, a saját tőkének a jegyzett tőke alá csökkenésével a felperes bizonyította, hogy az alperes a szükséges és hatékony intézkedések megtételét elmulasztotta, vagyis az ügyvezetői tisztségéből eredő kötelezettségét felróhatóan megszegte. A folyamatos és nagyarányú veszteségek ellenére az adós gazdálkodásának megszüntetése végett, akár a felszámolási eljárás kezdeményezése iránt nem járt el. Az elsőfokú bíróság a hitelezői érdekek elsődlegességének figyelmen kívül hagyására következtetett abból, hogy 2007. augusztusában az adós gazdasági társasággal azonos tevékenységi körben, a korábban az adós tulajdonát képező ingatlanban, az alperes házastársának alapításában megkezdte

működését egy korlátozott felelősségű társaság. Utalt arra is, hogy a felszámolás egyszerűsített módon történt befejezése, a hitelezők kielégítésének megghiúsulása az adós vagyonsökkenését igazolta. A rendelkezésre álló, megelőzően hivatkozott számviteli adatokra tekintettel szükségtelennek tartotta igazságügyi közgazdasági szakértő kirendelését, az adós cég felszámoló biztosának tanúkénti meghallgatását. Úgy ítélte, hogy az alperes a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 33/A. § (1) bekezdésében írt feltételek fennállása miatti felelőssége alól magát nem tudta sikerrel kimenteni.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és a keresetet elutasította.

Határozatának indokolásában többek között kifejtette, a Cstv. 33/A. §-a alapján perindításra kizárólag a hitelezők és a felszámoló jogosult. A megállapítási pert követően a Cstv. 63. § (3) bekezdése alapján marasztalás iránt is csak a hitelezők nyújthatnak be keresetet az adós volt vezetőjével szemben.

A másodfokú bíróság az adós gazdálkodó szervezet felszámolási záróanyagában fellelhető ellentmondás miatt hivatalból vizsgálta ezért, hogy a felperes keresetösségi joga az eljárás során nem szűnt-e meg. A felszámoló nyilatkozata alapján azonban egyértelműen megállapította a felperes hitelezői minőségét.

Rögzítette, hogy a felperes az elsőfokú bíróságnak az igazságügyi szakértő kirendelésének szükségességére vonatkozó kioktatása ellenére könyvszakértő vagy közgazdasági szakértő kirendelését nem kérte. Bizonyítási kötelezettségét kizárólag az adós gazdálkodó szervezet 2005. - 2008. évre vonatkozó mérlegeinek becsatolásával, az azokkal igazolt adatokkal kívánta teljesíteni.

A másodfokú bíróság hangsúlyozta, a fenyegető fizetéseképtelenség nem azonos a Cstv. 27. § (2) bekezdésében szabályozott fizetéseképtelenséggel. Ez utóbbi ugyanis pénzforgalmi szemléleten alapszik. Ha az ott szabályozott bármely feltétel megvalósul, az adós - függetlenül a fizetési szándékától, képességétől, tényleges vagyonától - fizetéseképtelenségnek minősül, ellene felszámolási eljárás indítható. A fenyegető fizetéseképtelenség esetén ezzel szemben nem annak van jelentősége, hogy van-e az adósnek olyan tartozása, amely alapján a Cstv. 27. § (2) bekezdése értelmében - erre irányuló kérelem esetén - fizetéseképtelenségnek minősülne, hanem annak, hogy az adós a tartozását esedékességkor képes-e megfizetni. A másodfokú bíróság szerint a tartozás esedékességkor történő kielégítésének lehetősége a likvid pénzeszköz meglétét feltételezi. Nem elegendő, ha az adós teljes vagyona - készpénzzé konvertálása esetén - fedezetet nyújtana. Az adós képviselőinek ezért folyamatosan figyelemmel kell kísérniük a cég esedékes, lejárt tartozásait és készpénz állományát. Az ítélőtábla úgy ítélte, a

felperes hivatkozásával szemben, lényeges kérdés volt a perben, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet pontosan mely időpontban következett be. Az ettől az időponttól kifejtett ügyvezetői magatartást tartotta, ugyanis a Cstv. 33/A. §-ban meghatározott felelősség megállapítására alkalmasnak. Hiányolta, hogy az elsőfokú bíróság a fizetéseképtelenség időpontját nem határozta meg.

A másodfokú bíróság tévesnek ítélte az elsőfokú bíróság arra vonatkozó jogi álláspontját, hogy a perben feltárt számviteli adatok egyértelműen bizonyították azt, miszerint az alperes ügyvezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, és ezáltal az adós vagyona csökkent. Az ítélőtábla nem látta alkalmazhatónak az elsőfokú bíróság által hivatkozott, a BDT 2009. évi 2169 számú eseti döntésben kifejtetteket. A jelen ügyben ugyanis - a hivatkozott döntéstől eltérően - az alperes a Gt. 143. § (2) bekezdésében foglalt kötelezettségének eleget tett akkor, amikor észlelte, a 2005. és 2006. évi mérlegadatok alapján, hogy az adós saját tőkéje jelentős mértékben lecsökkent, a törzstőke felét sem érte el. 2006. áprilisában összehívta a taggyűlést, amely a társaság átalakulásáról és a törzstőke felemeléséről határozott. A felperes ezen a taggyűlésen kijelentette, hogy nem kíván részt venni a társaság tevékenységében, eladja üzletrésztét. Ennek ellenére érte el, hogy a bíróság a törzstőke emelésről hozott határozatot hatályon kívül helyezze. A másodfokú bíróság utalt arra, hogy az említett perben a bíróság az ítéletét 2006. június 30-án hozta meg.

Az ítélőtábla a 2007. május 30-án kelt, a 2006. évre elkészített mérlegadatokból ezen kívül megállapította, 2007. februárjában az adóhatóság 22.600.000 Ft erejéig végrehajtási jogot jegyeztetett be az adós ingatlanára. 2007. augusztus 29-én pedig az adóssal szemben felszámolási eljárás megindítása iránt kérelem került előterjesztésre, amely alapján az eljáró bíróság 2008. márciusában elrendelte a felszámolást. Tényként rögzítette a másodfokú bíróság azt is, hogy 2007. szeptember 3-án a felperes adóssal szembeni követelésének megfizetésére jogerős ítélet született. Az ismertetett adatokat egybevetve - könyvszakértő hiányában - arra következtetett, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete 2007. februárjában állt be. Ezen időponttól kezdődően a felszámolási eljárás elrendeléséig kellett ezért - álláspontja szerint - vizsgálni az alperes ügyvezetői tevékenységét. Úgy ítélte, hogy szakértői vélemény beszerzése hiányában, a mérlegadatok alapján, a 2007. februárja utáni vezetői kötelezettségszegés, az azzal okozati összefüggésben bekövetkezett vagyonsökkenés kétséget kizáróan nem nyert bizonyítást. Rámutatott, bár a 2007. évre vonatkozóan készített mérlegből kitűnik, hogy az adós gazdálkodó szervezet tárgyi eszköze az előző évi 174.783.000 Ft értékhez képest 1.361.000 Ft-ra csökkent, a

csatolt ingatlan tulajdoni lap másolat pedig azt igazolja, hogy az adós ingatlana 2007. augusztus 15-én a tulajdonából kikerült, a felperes nem jelölte meg a vételárat, nem hivatkozott az adásvételi szerződés érvénytelenségére, s arra sem, hogy a befolyt vételár jogellenesen került volna felhasználásra. A másodfokú bíróság szükségesnek tartotta rögzíteni azt is, hogy az említett ingatlant egy takarékszövetkezet javára 49.000.000 Ft és járuléka erejéig jelzálogjog, az adóhatóság javára 8.984.129 Ft, valamint 22.600.093 Ft erejéig végrehajtási jog terhelte, amelyek az ingatlan tulajdonjogának átruházásakor törlésre kerültek. Ebből arra következtetett, hogy a vételár a jelzálogjogosult, illetve a végrehajtási joggal rendelkező hitelezők kielégítésére került felhasználásra. Az említett privilegizált hitelezők kielégítését a Cstv. 33/A. § szerinti felelősség megállapítására nem tartotta alkalmasnak.

A másodfokú bíróság utalt arra is, hogy a felperes hivatkozása szerint 80.000.000 Ft becsértékben ingóságok kerültek lefoglalásra az adós gazdálkodó szervezetnél 2007. októberében. E vagyontárgyak átadása azonban sem a végrehajtó, sem utóbb a felszámoló részére nem történt meg. A felperes e körben ennek ellenére bizonyítási indítványt nem ajánlott fel. Nem volt ezért megállapítható, hogy az ingóságok jogellenesen kerültek ki az adós gazdálkodó szervezet vagyonából, vagy, hogy az érték kapott ellenérték jogellenesen került felhasználásra. Az ítélet tábla szerint önmagában az a körülmény, hogy a vagyontárgyak értékesítése után az alperes nem gondoskodott a felperesi követelés kielégítéséről, az ügyvezetői felelősség megállapítására nem vezethet. Lényegesnek minősítette továbbá, hogy az adós tulajdonában állt ingatlan és az ingók átruházására irányuló szerződések, a Cstv. 40. § (1) bekezdése értelmében, a hitelezők által is megtámadhatóak voltak. A felszámolási adatok alapján azonban erre nem került sor. A felperes vagyonkimentésre, hitelezői érdekek kijátszására vonatkozó egyoldalú állítását emiatt nem tartotta alkalmasnak ítéleti tényállás megállapítására.

A másodfokú bíróság hiányolta, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletében a vagyonsökkenés mértékét egyértelműen nem határozta meg. Az abban foglaltak alapján arra következtetett, hogy azt a felperesi hitelezői igény összegével tartotta megegyezőnek az eljáró bíróság. Az ítélet tábla szerint a jelen per viszont nem egyetlen hitelező érdekét szolgálja. Jogi álláspontja az volt, ha a felperesi kereset alapos lenne, a Cstv. 63. § (3) bekezdésében foglaltak alapján a többi hitelező is 8.148.242 Ft erejéig marasztalási pert indíthatna az alperessel szemben, és a Cstv. 57. §-ában foglalt sorrendet tekintve más hitelezők megelőznék a felperest. A tagi kölcsönből származó követelése ugyanis a Cstv. 57. § (1) bekezdés h) pontjába került besorolásra.

Mindezekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a keresetet elutasította.

A felperes a jogerős ítélettel szembeni felülvizsgálati kérelmében kérte annak hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását. Előadta, hogy a jogerős ítélet a Pp. 164. § (1) és (2) bekezdését, a Cstv. 33/A. § (1) bekezdését sérti. Sérelmezte, hogy az ítélőtábla a peres felek bizonyítási indítványának hiányában bizonyítást folytatott le a felperes hitelezői minőségére nézve.

A rendelkezésre álló bizonyítékok, a 2005. és 2006. évre vonatkozóan becsatolt beszámolók kiegészítő mellékleteiben rögzített likviditási mutatókra hivatkozással tévesnek tartotta azt a megállapítást, hogy az adós gazdálkodó szervezet fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete csak 2007. februárjában következett be. Állította, az már 2006. júliusában, sőt azt megelőzően is fennállt. Sérelmezte, hogy a másodfokú bíróság jogszabályhely megjelölése nélkül, az adós ingatlanának adásvétele során kielégített hitelezőket privilegizált hitelezőknek minősítette, és az említettek követelésének kiegyenlítését nem tartotta alkalmasnak arra, hogy a többi hitelezővel szembeni alperesi, a Cstv. 33/A. §-a szerint fennálló felelősséget megállapítsa. A felperes tévesnek tartotta azt a megállapítást is, hogy mivel a jelen eljárás nem egyetlen hitelező érdekét szolgálja, a hitelezői besorolása miatt nem is remélhetne kielégítést. Utalt arra, hogy a Cstv. 63. § (3), illetve (4) bekezdése alapján indítandó marasztalási perben a Cstv. 57. § (1) bekezdése szerinti hitelezői kielégítési rangsortól el kell tekinteni. Érvelt azzal is, hogy más hitelező az alperes felelősségének megállapítása iránt pert nem indított, és a felszámolási eljárás jogerős befejezését követő 90 napos jogvesztő határidőre tekintettel marasztalás iránti kereset előterjesztésére már nem is jogosult. Ilyen eljárást már csak a felperes kezdeményezhet.

A felperes nem vitatta, kizárólag a saját követelésének összegében határozta meg az alperes magatartásával okozati összefüggésben keletkezett vagyonsökkenést. Előadta, hogy ennek az volt az oka, hogy a magasabb pertárgy értékre tekintettel felmerülő perköltségeket kívánta megtakarítani. Tévesnek tartotta a felszámoló és az ítélőtábla azon megállapítását, hogy ő a Cstv. 57. § (1) bekezdés h) pontja szerint besorolt hitelezőnek minősül. Nem volt ugyanis az adós gazdálkodó szervezet többségi befolyással rendelkező tagja. A bizonyítékok értékelése során mérlegelendőnek tartotta volna azt is, hogy az alperes nem vonta kétségbe a beszámolókkal bizonyított felperesi tényelőadást.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta. Megállapította, hogy az az alábbiakra tekintettel nem jogszabálysértő.

A Kúria mindenekelőtt rögzíti, hogy a felperes alaptalanul hivatkozott a Pp. 164. § (2) bekezdésének megsértésére. Keresetének jogcímeiként ugyanis a Cstv. 33/A. § (1) bekezdését jelölte meg. Az említett jogszabály egyértelműen tartalmazza, hogy annak alapján kizárólag az adós gazdálkodó szerv hitelezője vagy a felszámoló terjeszthet elő kérelmet. Az eljáró bíróságoknak ezért a keresetlevél benyújtásakor hatályos Pp. 130. § (1) bekezdés g) pontja, 157. § a) pontja, 239. §-a értelmében hivatalból kellett vizsgálniuk, hogy a peres eljárást a jogszabályban arra feljogosított fél indította-e. Az ennek érdekében tett, a felek arra vonatkozó indítványa nélkül folytatott másodfokú bizonyítási eljárás e körben nem volt jogszabálysértő. Annak eredményeként egyébként egyértelművé vált a felperes hitelezői minősége.

A Kúria a felülvizsgálati kérelem tartalma alapján arra következtetett, a felperes ténylegesen a másodfokú bíróságnak a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében előírt jogszabályi feltételek fennállását megalapozó tényállás megállapítására vonatkozó, a bizonyítékok mérlegelésével kapcsolatos eljárását támadta.

A Kúria szerint azonban a másodfokú bíróság felsorolta mindazokat az adatokat, körülményeket, amelyekből okszerűen, a Pp. 206. § (1) bekezdésének megsértése nélkül következtetett arra, hogy a felperes a Pp. 164. § (1) bekezdésében előírt kötelezettsége ellenére, kétséget kizáróan, nem bizonyította, valamennyi az alperes felelősségének megállapításához szükséges tényállási elemet.

A Cstv. 33/A. §-a iránti perben a felperesnek kell bizonyítania az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezésének időpontját, azt, hogy ezt követően a vezető tisztségviselő nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján járt el és ezáltal az adós vagyona a keresetben meghatározott mértékben csökkent. Ha ezen feltételek fennállnak, a vezető tisztségviselő a Cstv. 33/A. §-a (2) bekezdésében meghatározottak bizonyításával mentheti ki magát a felelősség alól.

A felperes a hitelezők érdekeivel ellentétes magatartásként jelölte meg az adós ingatlanának értékesítését. Helyesen mutatott rá a másodfokú bíróság, a felperes nem bizonyította, hogy az ingatlan értékesítése az adós vagyonát csökkentette. Ehhez bizonyítania kellett volna, hogy az ingatlan értéken alul került értékesítésre, esetleg a vételár nem folyt be a társasághoz, illetve, hogy azt nem a társaság tartozásainak csökkentésére fordították. A másodfokú bíróság a logika szabályait betartva következtetett arra, hogy a vételárból az ingatlant terhelő jelzálogjoggal, illetve végrehajtási joggal rendelkezők igénye nyert kielégítést. A Cstv. 33/A. §-a szerinti perben nem vizsgálható és nem vizsgálendő, hogy az egyébként az adós összvagyonát nem érintő ügylet (a felperes nem

bizonyította az ellenkezőjét) az egyes hitelezők helyzetére hogyan hatott ki.

A másik, a Cstv. 33/A. §-a szerinti felelősséget megalapozó magatartásként a felperes felülvizsgálati kérelmében is arra hivatkozott, hogy az alperes nem hívta össze a társaság taggyűlését, holott ez törvényes kötelezettsége lett volna. Helyesen foglalt állást e körben a másodfokú bíróság: a 2006. áprilisi tőkeemelés megghiúsulása a felperes által indított per miatt következett be. Ezt követően, - nem vitásan - amikor a felperes tagsági viszonya megszűnt, akkor sem hívott össze az alperes taggyűlést, bár ez változatlanul törvényes kötelezettsége lett volna. Ugyanakkor, ahogy arra a Kúria a Gfv.VII.30.303/2013/6. számú határozatában rámutatott, önmagában a taggyűlés összehívásának elmaradása nem jelenti a társasági vagyont csökkentő magatartást. A társasági vagyont növelő döntést (pótbefizetés, a saját tőke más módon történő növelése), a tőke leszállítását, a társaság megszűnésének elhatározását az ügyvezető nem kényszerítheti ki. A Cstv. 33/A. §-a szerinti felelősség megállapítása szempontjából pedig nincs jelentősége, az ügyvezető, mint tag tagi magatartásának.

A felperes fent hivatkozott érvelése miatt nincs ügydöntő jelentősége az adott tényállás mellett, hogy mikor került az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe, a felperes által állított 2006. július 1-jén, vagy a másodfokú bíróság által megállapított 2007. februárjában.

A másodfokú bíróság helyesen mutatott rá, hogy a Cstv. 33/A. §-a iránti per funkciója nem az, hogy a keresetet benyújtó hitelező az általa elszenvedett kár erejéig kérje a vezető tisztségviselő felelősségének megállapítását. A felperes téved, amikor arra hivatkozik, hogy a felszámolás befejezésére tekintettel már csak ő lenne jogosult - reá kedvező döntés esetén - a Cstv. 63. § (3) és (4) bekezdése szerinti marasztalási kereset előterjesztésére, hiszen a Cstv. 63. § (4) bekezdése egyértelműen rögzíti, ha a felszámolási eljárás jogerős lezárásig a Cstv. 33/A. §-a szerinti perben jogerős döntés még nem született, a marasztalási kereset előterjesztésére nyitva álló jogvesztő határidő a Cstv. 33/A. §-a szerinti jogerős bírósági döntés napját követő napon kezdődik.

A felperes hitelezői besorolása jelen perben nem volt felülbírálható, de annak a fent kifejtettekre tekintettel nincs is jelentősége a perbeli jogvita eldöntése szempontjából.

A Kúria mindezekre tekintettel a felülvizsgálati kérelemben megjelölt, az eljárási és anyagi jogi jogszabályoknak megfelelő jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az alperes a felülvizsgálati eljárás során nyilatkozatot nem tett, igazolt költsége nem merült fel. A felperest ezért eredménytelen felülvizsgálati kérelme ellenére az alperesi költség megfizetésére vonatkozóan kötelezettség nem terheli.

Budapest, 2014. március 27.

*dr. Vezekényi Ursula s.k. a tanács elnöke, dr. Pethőné dr.
Kovács Ágnes s.k. előadó bíró, dr. Csőke Andrea s.k. bíró*